

GASELLIT

PEKKA
SALMINEN

MATKA

JOHANN
Riutta

MATKA

GASELLIT

PEKKA
SALMINEN

JOHNNY
Kniga

MAATKA

Kirjan kirjoittamista ovat tukeneet
WSOY:n kirjallisuussäätiö ja Taiteen edistämiskeskus.

© Pekka Salminen 2021

Johnny Kniga Kustannus
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 1259, 00101 Helsinki
ISBN 978-951-0-44545-7
Painettu EU:ssa.

SISÄLLYS

TAUSTAT

Hätä-Miikka	13
Thube Hefner	20
MusaJusa	28
Gasellit	32

LÄHTÖJÄ

Ensimmäinen biisi	43
Ensimmäinen keikka	52
Ensimmäinen EP	58

TIENRISTEYKSESSÄ

Ime huiluu	69
Monsp	79
Kiittämätön	85
Festarikesä	89

SUUNTA

Jäniksen vuosi	97
Mä meen naimisiin	103
Aina	106
Rundilla	109

NOUSUSSA

Mist sä tuut?	117
Ruisrock	119
Johanna Kustannus	125
Kriisissä	133
Pakko puhua	138
Seis	140
Markkinointia	144
Kohti ammattilaisuutta	148

LÄPIMURTO

- 155 Gasellit vapautuu
- 158 Imus
- 168 Puerto Rico
- 176 Veli
- 178 Kaikki muuttuu yhdessä yössä
- 186 Äiti
- 190 Riks, raks, poks

PUTKESSA

- 201 Ikimuistoisin keikka
- 211 Jano
- 216 Viimeinen kostea kiertue
- 221 Päätöksiä
- 226 Vuoden yhtye
- 233 Kesäkumibiisi
- 237 Kymmenen vuotta Gaselleja
- 242 Rutiini

KARTOITTAMATTOMAAN

- 249 Levy-yhtiöiden välissä
- 256 Sony
- 258 Maailma pysähtyy
- 263 Zen
- 269 Matka jatkuu

Tämä ei ole objektiivinen elämäkerta, vaan Gasellit-yhtyeemme tarina sellaisena kuin mä sen muistan ja olen halunnut kertoa. Kirjoitin tämän näyttämättä tekstiä tekovaiheessa muille bändin jäsenille, ja heillä oli vasta lopuksi oikeus lisätä omat kommenttinsa tarinaan. Olen kuitenkin toiminut diktaattorin elkein enkä ole muokannut kirjoittamaani sisältöä niiden pohjalta, vaan ristiriitaisuudet asioiden kulussa tai näkemyksissä minun ja bänditoverieni välillä on luettavissa marginaaleihin jätetyistä kommentteista.

TAUSTAT

Kun mut kannettiin Kättilöopistolta kotiin kesäkuussa 1989, oli vuotta vanhempi Miikka Niiranen jo pihalla vastassa. Me asuttiin ensimmäiset vuodet samassa savelalaisen kerrostalon rapussa. Ratavallintie 16:n talot oli rakennettu pari vuotta aiemmin Helsingin kaupungin sosiaalialan työntekijöiden työsuhdeasunnoiksi, ja koska meidän molempien äidit olivat oikeutettuja hakemaan asuntoja ja tarvitsivat lisätilaa potentiaalisen perheenlisäyksen vuoksi, sattuma ajoi ne asumaan päällekkäisiin asuntoihin.

Savela oli hiljainen lähiö tuohon aikaan pahamaineisempien Pukinmäen ja Pihlajamäen välissä. Savela oli varsin väljästi rakennettu, ja puistoille ja pihoille oli jätetty paljon tilaa. Se jäi alueena Kehä I:n, Vantaanjoen ja junaradan väliin, minkä vuoksi siitä muodostui vähän muista erillään oleva alue, johon ei yhtä todella pientä lähikauppaa lukuun ottamatta syntynyt oikeastaan mitään lähipalveluita.

Mulla ei oo Miikasta juurikaan muistikuvia niiltä ajoilta, kun se asui Savelassa. Valokuvista näkee, että yhdessä on telmitty. Miikan perhe muutti kilsan päähän Pukinmäkeen mun ollessa varmaan neljä- tai viisivuotias. Siinä iässä noinkin lyhyt välimatka on merkittävä. Miikka ei enää liikkunut päivittäin samoilla pihoilla, jotka pitkälti muodostivat silloisen elinpiirin. Meidän yhteydenpito olikin riippuvaista meidän vanhemmista. Ne olivat ystäväystyneet ja jatkoivat yhteydenpitoa Miikan perheen muutosta huolimatta. Kyläiltiin säännöllisen epäsäännöllisesti toistemme luona. Odotin yhteisiä iltoja Miikan kanssa aina tosi paljon. Sillä oli mua vuotta vanhempana vähän enemmän näkemystä maailmasta ja isompien poikien leluja. Niistä oli hyvä ammentaa.

Kesäisin oli perinteenä, että mun vanhemmat dumpas mut viikoksi Miikan vanhempien mökille Kiteelle. Mä sain omanikäistä seuraa, ja äiti ja isi vähän omaa rauhaa. Kaikki

voitti. Siellä me perustettiin kesällä 2000 (ei vuonna 1998, kuten ”Kesken”-biisissä oon virheellisesti väittänyt) meidän ensimmäinen bändi, Asiamiehet. Mun räppinimi oli Pekachu ja Miikan Pastori. Fintelligensin ”Voittamaton” oli tullut edellisellä syksynä, ja Outkastin biisejä soi MTV:llä. Me innostuttiin räpistä ja taidettiin kirjoittaa jotain riimejäkin, mutta ei meillä ollut sen kummempia intressejä omien biisien tekemiseen. Lähinnä keskityttiin haaveilemaan, millaista olisi vetää keikkaa suurille festariyleisöille, joista oli kuvia Miikan lehtiroskiksista kaivamissa musalehdissä.

Yhtenä kesäpäivänä roudattiin Miikan pattereilla toimita CD-mankka laiturille ja laitettiin Eminemin *The Slim Shady* soimaan. Järvi oli festareiden yleisömeri, ja me esiteltiin sille meidän parhaita lavamuuveja. Tokan biisin kohdalla meidän takaa kuului: ”Mitäs te pojat oikein puuhatte?” Miikan faija oli tullut rantaan ihmettelemään meidän toimintaa. Muistan vieläkin, miten se hävetti, eikä me saatu oikein järkevästi selitettävä, millaisesta projektista oli kyse. Siinä vaiheessa tuntui, että me oltiin liian vanhoja leikkimään, joten Asiamiesten keikat loppuivat siihen paikkaan.

En sanoisi, että oltiin Miikan kanssa erityisen läheisiä, mutta jonkinlainen side meidän välillä säilyi vuosien läpi. Meidän kaveruus siirtyi uudelle tasolle siinä vaiheessa, kun saatiin ensimmäiset omat kännykät ja oltiin muutenkin tarpeeksi isoja liikkumaan itsenäisesti kaupunginosien välillä. Muistan elävästi, kuinka olin saanut pummittua äidiltä ensimmäiseksi puhelimekseni Nokian 5110:n. Se oli saatava, jos halusi kuulua ala-asteen pihalla joukkoon, koska siinä oli matopeli. Mun vanhempien jälkeen ensimmäisenä puhelimeen soitti Miikka. Muistan ihmetelleeni, mitä kundi oikein mulle soittelee, eihän tähän kukaan muukaan soita. Se halus hengata. Sovittiin tärskyt ja tunnusteltiin meidän kaveruutta uudella tavalla, ilman vanhempien läsnäoloa. Tultiin toimeen.

Me jatkettiin hengaamista ala-asteen viimeiset vuodet ja läpi yläasteen. Ei nähty mitenkään päivittäin tai välttämättä edes viikoittain, mutta oltiin kuitenkin yhteydessä. Asetelma oli sama kuin lapsenakin: Miikalla oli vuotta vanhempana vähän enemmän näkemystä maailmasta ja, edelleen, isompien poikien leluja. Muistan kun Miikka oli joskus 2000-luvun alussa saanut haltuunsa VHS-kasetillisen pornoa. Olin mä nähnyt aikuisviihdettä ohimennen netissä ja lehdistä aiemminkin, mutta niin hartaasti en ollut ikinä päässyt aiheeseen tutustumaan kuin sinä iltana, jona kasattiin Miikan huoneen oven eteen painavia tavaroita ja laitettiin video pyörimään. Nauhan sisältö vilisi mielessä vielä viikkoja tapahtuman jälkeenkin. Näin jälkikäteen ajatellen Miikka myös varmasti nautti asemastaan vähän vanhempana tyyppinä, joka sai esitellä mentoroitavalleen uusia juttuja. Niistä oli hyvä ammentaa.

Räpin ohella me kiinnostuttiin graffitista ja skeittaamisesta, kuten varmaan kaikki Helsingin ja muunkin Suomen esipuberteetit. Niin MTV:llä pyörineessä Jackassissa kuin sitä edeltäneissä SKY-skeittileffoissa (joita löytyi VHS:nä esimerkiksi MicMacin kaupasta) yhdisteltiin skeittaamista ja suoranaista perseilyä. Bam Margera ja kumppanit oksentelivat, pieruskelivät, riivasivat omia vanhempiaan ja hyppivät puskiin. Ja se oli meistä tietenkin sairaan hauskaa. Miikka päätti toteuttaa oman vastaavan projektin, mutta koska se ei ollut kovinkaan hyvä skeittaamaan eikä ehkä porukan hurjapäisin puskiin hyppijäkään, temppuja toteuttamaan piti löytää apujoukkoja. Musta ei ollut tässä hyötyä: olin Miikkaakin onnettomampi skeittari eikä mun pää kestänyt puskiin hyppelyä yhtään. Niinpä aloin jonkinlaiseksi Miikan apulaisohjaajaksi.

Yhdessä me kierrettiin Miikan videokameran kanssa usuttamassa meitä etevämpiä skeittareita tekemään parhaat temppunsa nauhalle ja hurjapäisimpiä kavereitamme hyppäämään vielä vähän korkeammalta katolta lumihankeen.

Väliin tehtiin itse vähän kevyempiä stuntteja. Kun materiaalia oli tarpeeksi, varattiin nuorisokeskus Hapesta editointihuone ja leikattiin leffa kasaan. Tai Miikka leikkasi, mä mussutin mikropizzaa vieressä ja kannustin parhaani mukaan. Niin syntyi *Skatekismus*. Sitä seurasi omaperäisesti nimetty jatko-osa *Skatekismus 2*.

THUBE: Me muuten harrastettiin tismalleen tätä samaa toimintaa omassa kaveriporukassamme Puistolassa, juurikin Bam Margeran ja kumppaneiden innoittamana. Sanomistahan siitä sitten tuli!

Jackass-vaiheen jälkeen Miikka innostui yläasteella grindcoresta, joka on yksi hardcore punkin ja äärimetallin tyylilajeista. Yhdessä Gasellien keikkakuskina silloin tällöin vieläkin toimivan Kuosmasen ja sittemmin monissa kansainvälisten suosiota nauttineissa grindcorebändeissä soittaneen Panu Postin kanssa ne perusti Deapre-nimisen yhtyeen. Nimi oli lyhenne sanoista Death Presentation. Deapren jäsenillä oli alkuaikoina kova vimma bändin eteenpäin viemiseen. Ne sai pari demoa julkaistuakin, ja jossain kyseiseen alakulttuuriin vihkiytyneessä julkaisussa toiselle niistä annettiin täydet viisi tähteä. Arvioija myös hämmästeli, että voiko todella olla totta, että yhtyeen jäsenet ovat vasta hädin tuskin teini-ikäisiä. Tämän jälkeen Deaprelle siunaantui myös jonkin verran yökerhokeikkaa. On hauska ajatella, että aikuiset hc-punkin ystävät ovat pyörineet pitissä, kun kolme yläasteikäistä kaverusta on paukuttanut menemään. Bändi esiintyi myös Miikan koululla, Pakilan yläasteen kevätjuhlassa. Se oli melko varmasti ensimmäinen ja viimeinen kerta, kun kyseisissä kemuissa on kuultu grindia. Opettajat olivat kuulemma ihmeissään.

Samaan aikaan mun intressit oli urheilussa ja pikkuhiljaa myös bilettämisessä. Deapresta en ymmärtänyt oikeastaan

mitään, ja ainoa kappale, josta muistan saaneeni kiinni, oli nimeltään ”Mätäpaska”. Se oli tarttuva, ehdoton suosikkini Deapren tuotannosta. Seurasin bändin toimintaa kuitenkin ulkopuolelta jonkinlaisella uteliaisuudella, ja etenkin se tarmo jolla asioita tehtiin, oli kunnioitusta herättävää. Miikka, Kuosmanen ja Panu polttivat demojaan CD:ille ja askartelivat niihin kansilehtiä. Ne lähettelivät demoja alan lehtiin käsin kirjoitettujen saattekirjeiden kanssa ja taisivat painaa käsin bändipaitojakin. Miikka oppi siinä paljon sellaista, mitä sovellettiin myöhemmin myös Gasellien alkuvaiheiden toimintaan.

Deapre kuihtui kasaan, kun Miikka ja Kuosmanen löysivät alkoholin ilot ja kotibileet alkoivat vetää soittamista enemmän puoleensa. Panulla olisi ollut intoa tehdä hommia vähintään samassa määrin kuin aiemmin, mutta muita bändin jäseniä oli yhä vaikeampi houkutella treeneihin. Panu pisti Deaprelle pisteen. Miikalla oli jotain muitakin bändivirityksiä Deapren jälkeen, mutta ei niistä oikein mikään ottanut tuulta alleen.

Syksyllä 2004 Miikka aloitti lukion Käpylän yhtenäiskoulussa. Se oli melko boheemi koulu, jossa oli paljon taiteelliseen ilmaisuun kallellaan olevia nuoria. Ulkopuolisen silmin katsottuna se sai Miikassa aikaan aikamoisen myllerryksen. Siinä missä Pakilan yläasteella koulun viileimmät kundit oli lätkän- ja futispelaajia, ja Miikan kaltaiset erikoistyyppit oli vähän sen ringin ulkopuolella, löysi se yhtenäiskoulusta vahvemmin oman paikkansa. Miikka on aina pitänyt ihmisten viihdyttämisestä ja äänessä olemisesta. Yläasteen lätkäjätkät kuitenkin kuunteli sen juttuja lähinnä ihmeissään ja saattoi nauraa enemmänkin sille kuin sen kanssa. Lukion alkuaikoina Miikka löysi vihdoinkin itselleen sopivaa yleisöä ja tietyllä tapaa puhkesi kukkaan.

Yhtenäiskoulussa Miikka tutustui vanhempiin opiskelijoihin, jotka saivat sen hurahtamaan uudestaan räppiin. Suomiräpin toinen aalto oli vetäytynyt yhtä nopeasti kuin oli

noussut ja koko skene oli ehkä Rähinän artisteja lukuun ottamatta vahvasti maan alla. Rappiä ei kuullut radiossa eikä siitä kirjoitettu mediassa. Alakulttuuri kuitenkin kyti ja alan ihmisten tuotoksiin pääsi käsiksi The Funkiest -levykaupassa. Kallio Underground, Notkea Rotta ja Ruudolf olivat Miikan, tai ehkä pikemminkin sitä perehdyttäneiden vanhempien oppilaiden makuun. Pikkuhiljaa Miikka esitteli niitä myös mulle.

Jälkikäteen ajatellen ei ole ihme, että jatkuvasti äänessä oleva kaveri, joka kuunteli rappiä, innostui myös freestyle-räppäämisestä. Siihenkin kipinä lähti pari vuotta vanhemmilta kavereilta, kuten Mahti-Ile-nimellä rappiä itsekin julkaisseelta Ilkalta, nykyään Kynnet-yhtyeen primus motorina tai sohva-perunana parhaiten tunnetulta Teemu Tannerilta ja nyt jo edesmenneeltä Ville Samsilta. Jatkuvasti äänessä olevan ja levottoman kundin artistinimeksi iskettiin Hätä-Miikka, joka lyheni kavereiden keskuudessa nopeasti muotoon Hätis. Ja jumalauta kun Miikka siitä freestailaamisesta innostui, niin sille ei tullut loppua. Jossain vaiheessa iltaa koti- tai puistobileet tuli aina siihen pisteeseen, että Miikka alkoi räpätä. Ja se räppäs ja räppäs ja räppäs. Monta tuntia putkeen, ihan sama kuunteliko kukaan. Tai kyllä se kaikin keinoin koetti saada ihmiset kiinnostumaan siitä. Miikasta tuli taitava poimimaan yleisöstä henkilöitä ja räppäämään niistä. Ihmiset kun usein tykkäävät saada osansa huomiosta. Niin muodostui freestyle-rinkejä, joissa vain Miikka räppäs ja heitti vuorotellen läppää muista ringissä olevista.

Mä olin pitkään yks niistä hiljaa ringissä seisoineista. Olin salaa aina vähän kateellinen siitä, että Miikka sai räppäämisellään niin paljon huomiota itselleen. Eihän sitä kaikki jaksaneet kuunnella, mutta kyllä melko lailla jokaisista bileistä löytyi pari jotka kuunteli, silmät ihastuksesta kiiluen tai kyyneleet silmissä nauraen. Mäkin halusin palavasti palasen siitä huomios-
ta, mutta en kokenut, että mulla ois freestyle-räppäämiselle mitään annettavaa. Mä olin siihen liian ujo.

Olin tutustunut lukiossa Tuomas Pietikäiseen, joka tunnettiin nimellä Thube. Sillä oli sama ongelma kuin mulla. Niinpä me alettiin vähän vaivihkaa opetella räppäämistä. Pikku-koskella puistokaljaa kitatessa me saatettiin vetäytyä muista sivummalle räppäämään. Molemmat teki myös omatoimisia treenejä himassa silloin, kun oli varma ettei ketään muuta ole kotona. Teininä tuntui, että vanhemmille oli melkein nolompaa jäädä kiinni yksin kotona räppäämisestä kuin runkkaamisesta.

THUBE: Kun tapasin Miikan ensimmäistä kertaa, niin sen freestailaaminen teki heti vaikutuksen viihdyttävyydellään. Ei olisi kuitenkaan tullut mieleenkään kokeilla räppäämistä heti sen seurassa, sillä itsensä nolaamisen pelko oli niin vahva. Pekan kanssa freestailaamista pääsi kokeilemaan turvallisemmassa ympäristössä, sillä touhu oli kummallekin yhtä lailla uutta. Mulla oli myös toinen kaveripiiri, joiden kanssa skeitattiin ja luuhattiin Stadissa. Tässäkin porukassa alettiin usein freestailata promillejen noustessa tarpeeksi.

Syksyllä 2006 mun ja Thuben lukiokaveri Laura piti kotibiileet Oulunkylässä. Miikka kuokki mun kautta bileisiin, kuten usein ennenkin. Miikka tykkäs juhlia, ja musta oli hienoa esitellä sellaista showmiestä mun kaverina bileissä. Toisaalta kylä mäkin kävin kuokkimassa Miikan kavereiden bileissä. Tällä kertaa Miikan freestyle-rinki häädettiin olohuoneesta sivumalla sijainneeseen Luran huoneeseen, koska osa juhlijoista halusi tehdä sohvan ja telkkarin väliin tanssilattian, jotta voisivat bailata Sean Paulia ja Basshunteria.

Luran huoneen räppirinkiin tuli ehkä vain viisi tai kuusi tyyppiä. Mun, Miikan ja Thuben lisäksi ainakin kovana räppipäänä tunnettu ystävämmme Tuure. Jossain vaiheessa Miikka piti vähän taukoa räppäämisestä ja Thube alkoi yllättäen änkyttää jotain freestylen tapaista mankasta soineen biitin

päälle. Mun sydän löi varmaan kahta sataa. Ei helvetti, Thube otti homman haltuun. Tässä ois nyt paikka tuoda muiden tietoisuuteen omakin tahtotila räpätä freestylea, mutta jännitys oli salvata hengityksen. Se on tietysti räpäessä vähän huonompi juttu. Otin pitkän rohkaisuhiukan lyhytkaulaisesta Karjalan kolmosesta. Odotin, että Thube lopettaa ja aloin räpätä. En osunut biittiin ja sisältö koostui pääosin muutaman kirosan toistelusta. Tunnetta oli kuitenkin mukana. Kun lopetin oman osuuteni, mua ei naurettu ulos huoneesta, vaan sain kannustavat kippikset muiden bissepulloista. Vittu se tuntu hyvältä. Jatkettiin räppäämistä käytännössä koko loppuilta, kunnes illan emäntä heitti meidät bileistä pihalle, kun se halusi omaan sänkyynsä nukkumaan. Se oli ensimmäinen kerta, kun me kolme Gasellien perustajajäsentä räpättiin yhdessä.

THUBE: Vitsi että tuo tilanne muuten jännitti! Muistaakseni räpättiin silloin T.I:n äärimmäisen sentimentaalisen "Live in the Sky" -biisin päälle.

Thube Hefner

Elokuun 15. päivän aamuna vuonna 2005 jännitti aika perkeleesti. Olin päättänyt edellisen vuoden yhteishaussa ottaa irtioton silloisesta elämänpiristäni ja vaihtaa pois Pohjois-Haagan urheilupainotteisesta koulusta. Olin haaveillut jääkiekkoammattilaisen urasta koko lapsuuteni, mutta teini-ikään tullessa realiteetit oman lajiosaamisen suhteen olivat tulleet vastaan. Samalla karisivat myös unelmat ammattilaisuudesta, ja oman identiteetin rakentaminen urheilun ympärille alkoi tympiä. Niinpä päätin lähteä hakemaan muutosta jostain, missä urheilu ei olisi samalla tavalla jatkuvasti läsnä. Päädyin meidän silloista kotia lähimpänä olleeseen Oulunkylän lukioon. Ja tuona elokuisena maanantaina mun oli tarkoitus mennä sinne ensimmäistä kertaa 120 muun lukion ekaluokkalaisten kanssa.

En tuntenut muista lukion aloittavista kuin yhden tytön, joka oli ollut mun kanssa samalla rippileirillä, ja yhden jalkapalloa pelaavan pienikokoisen, mutta puheliaan tyyppin, jonka kanssa oli nähty satunnaisesti urheiluporukoiden kotibileissä. Sen futarin nimi oli Sasu.

Ekat päivät uudessa koulussa oli järkytys. Mä olin ujo ja uusien ihmisten kanssa puhuminen tuntui vaikealta. Mietin joka päivä, miksen vaan jäänyt Pohjois-Haagaan, jossa olin tuntenut jo etukäteen suuren osan lukion aloittavista. Vaikka urheilijoiden maskuliininen ja kilpailukeskeinen meininki risoi mua, niin olin kuitenkin oppinut tulemaan siinä porukassa toimeen. Turvauduinkin lukion alkuaikoina aika paljon Sasuun, joka huomattavasti puheliaampana ja ulospäin suuntautuneempana kävi tutustumassa ihmisiin ja veti sitten mua vähitellen mukaan keskusteluihin.

Aika nopeasti Sasun seurassa alkoi liikkua elokuusakin lippapipoa jatkuvasti käyttänyt honkkeli skeittari, joka esittäytyi Thubeksi. Sekin oli tullut uusiin ympyröihin käytyään yläasteen Puistolassa. Thube oli kasvanut kulttuurista ja etenkin musikaalisuutta arvostavassa perheessä, mutta siltä ei löytynyt motivaatiota sitoutua minkään soittimen soittamiseen opiskeluun, vaikka vanhemmat siihen kannustivatkin. Lapsuudessa kaveriin oli kuitenkin tarttunut musikaalisuutta sen verran, että lukiobileissä Thube oli Singstarissa voittamaton.

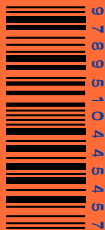
Kolmelapsisen perheen keskimmäisenä Thube oli oppinut sietämään vittuilua isommalta ja pienemmältä sisarukseltaan, minkä myötä siitä oli kehittynyt äärimmäisen rauhallinen kaveri. Thube oli myös herkkä tyyppi, muttei mikään suvereeni tunteiden ilmaisija. Niinpä se pysytteli usein vähän sivummalla ja seurasi tilannetta. Joku saattaisi sanoa vähän juroksikin, mutta jos löytää Thuben kanssa yhteisen kiinnostuksen kohteen, niin se jaksaa kyllä kertoa aiheesta kaiken tietämänsä ja enemmänkin.

Aluksi mä ja Thube ei kuitenkaan saatu aikaan min-käänlaista keskustelua. Me vain kyräiltiin toisiamme ja kilpailtiin Sasun huomiosta. Thube on myöhemmin sanonut, että sillä oli vahvat ennakkoluulot lätkänpelaajia ja siten myös mua kohtaan. Se pelas itsekin lätkää, mutta koki siellä aina ulkopuolisuuden tunnetta ja oli turhautunut lätkään liittyvään äijäkulttuuriin. Thube nivoi mut osaksi sitä, vaikka olin lähtenyt nimenomaan sitä pakoon. Mulle taas ei oikein lähtenyt Thuben Pink Floyd -filistelyt ja lippapipot. En osannut oikein suhtautua niihin, kun ei sellaista ollut aiemmin mun elämässä ollut. Oli helpompi kyräillä kuin koettaa ymmärtää.

THUBE: Haluaisin korostaa, että mulla oli lippapipo lukiossa päässä tasan kerran. Ja vieläkin saa kuulla vittuilua siitä.

Viikkojen kuluessa alkoi kuitenkin käydä selväksi, ettei kilpailulle Sasun huomiosta löydettäisi voittajaa, joten meidän olisi syytä alkaa sietää toisiamme. Keskikaljan rohkaisemina me alettiin tehdä tuttavuutta, ja yhtenä iltana kävi ilmi, että me molemmat fiilisteltiin katseilta piilossa 50 Centiä ja sen G-Unit-jengiä. Siitä tuli meidän yhteinen juttu. Alettiin pakosoiittaa G-Unitia kaikissa bileissä ja välillä koulun käytävilläkin. Katsottiin G-Unitin videoita ja naureskeltiin niiden överiksi menneille tyyleille ja pelkästään rahaa ihannoivalle maailmankuvalle. Kaikessa hölmöydessään se räppikuvasto kuitenkin myös puhutteli meitä.

Siinä hengatessa huomattiin, että on meillä paljon muitakin yhteisiä puheenaiheita kuin räppi ja alettiin viettää aikaa myös kahdestaan. Meidän ystävyys sinetöitiin viimeistään lukion ensimmäisen vuoden keväänä kouluporukan kanssa tehdyllä Tukholman-risteilyllä, jolla me ryypättiin ja riehuttiin duragit päässä ympäri laivaa G-Unitia MP3-mankasta luukuttaen.

9 789510 445457

MATKA

978-951-0-44545-7
78.8914

Riitta
JOHNNY

GASELLIT